

РЕШЕНИЕ

№ 27651

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6506** по описа за **2026** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. И. И. чрез процесуален представител адвокат Д. срещу Решение № 973/19.03.2026 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 17797/2025 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 109 състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 10786632/10.10.2023 г., издаден от СДВР. С посочения електронен фиш на Н. И. И. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли се решението на СРС да бъде отменено, като бъде отменен и издадения електронен фиш. Претендират се разноски. По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява и не се представлява. От адвокат Д. са постъпили подробни писмени бележки.

Посочва, че електронният фиш е нищожен, защото не е издаден от оправомощено от министъра на вътрешните работи длъжностно лице. Електронният фиш има характер на наказателно постановление, съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, поради което следва бъде издаван от лица, притежаващи съответната компетентност. По тази причина самата структура СДВР не може да бъде „издател” на фиша или „наказващ орган”, защото лишава сочения за нарушител от правото

да оспори правомощията на органа, издаващ този правораздавателен акт.

Изтъкват се доводи, че по административно наказателната преписка липсва електронният файл и самото записващо устройство, които следва да бъдат веществени доказателства, съгласно разпоредбите на НПК, приложим субсидиарно в производството по оспорване на електронния фиш. Отказът на СРС да се съобрази с тези веществени доказателствени средства представлява тежко нарушение на съдопроизводствените правила. При изрично възражение на защитата, касаещо изправността на автоматизираното средство към момента на заснемането, съдът е длъжен да го изиска и да назначи експертиза относно неговата изправност.

Акцентираща се и върху допуснатото друго съществено нарушение на процесуалните правила, а именно липсата на нарочен акт (определение), с който са конституирани страните в производството пред СРС, каквото е изискването на чл. 247а от НПК. Така е нарушено правото на справедлив процес и равенство на оръжията (неразбираем израз, употребен на стр. 5 от писмените бележки. Вероятно авторът на писмените бележки е имал предвид утвърденият в практиката на ЕСПЧ принцип на равни възможности на страните – бел. на докладчика). Липсата на надлежно конституиране на страните в производството пряко рефлектира най-малкото върху въпроса, свързан с присъждането на разноските.

На следващо място са релевирани оплаквания, че в случая е налице нарушение на разпоредбата на чл. 360а от ЗСВ, защото не са спазени изискванията за дигитализация и сканиране на делото в ЕПЕП. Не всички документи, намиращи се по делото са сканирани и са въведени в електронното делопроизводство, с което е ограничено правото на защита на страните.

Друго съществено нарушение, допуснато от СРС, според касатора, е факта, че е отказано събиране на доказателства, чрез извършване на следствен експеримент и назначаване на експертизи. Така е нарушено правото на справедлив процес, гарантирано в чл. 6 от ЕКПЧ. Съдът не е изяснил обективната истина и е постановил решението си при непълнота на доказателствата. Това е съществен порок на оспорения съдебен акт, защото е нарушена разпоредбата на чл. 107, ал. 2 от НПК, съгласно която съдът събира доказателства по искане на страните или по своя инициатива.

Навеждат се твърдения, че в случая е нарушена и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от НПК, защото фишът е издаден след повече от година от датата, на която се твърди, че е извършено нарушението. Независимо, че при издаването на електронния фиш не е предвидено издаването на АУАН, приравняването на фиша към наказателно постановление, подкрепя тезата, че по отношение на издаването на фиша важат сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Освен това, при прекаленото забавяне на издаването на електронни фишове, както е в случая с 29 броя, издадени на Н. И., нарушава изискването за приключване на процеса в разумен срок.

В подкрепа на всички изброени по-горе оплаквания е посочена практика на ЕСПЧ.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не изразява становище по касационната жалба. От пълномощника му юрисконсулт П. са постъпили подробни съображения в писмен вид. Посочва се, нарушението е установено с годно и изправно техническо средство, което е допустимо от закона. В случая не е налице намеса в работата на техническото средство от страна на длъжностното лице. Последното само го включва и задава ограничението на скоростта, след което го изключва, поради което правилно е ангажирана отговорността на сочения за нарушител в съответствие с разпоредбата на чл. 188 от ЗДвП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, като и тези на представителя на СГП и

събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 10.10.2023 г. в 15:50 ч. касаторът Н. И. е управлявал товарен автомобил марка и модел „Ф. ЛТ 40“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ГАВИНА ЕЛ“ ООД, ЕИК[ЕИК] и К. Д. Д., като се движил по околоръстен път в [населено място], от [улица]към [улица]със скорост от 109 км/ч., при разрешена скорост на движение извън населено място от 90 км/ч. Скоростта била бил засечена с автоматизирано техническо средство CORDON M2 № MD1193.

Бил издаден електронен фиш серия К № 10786632/10.10.2023 г.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че посоченото в електронния фиш нарушение е безспорно установено, както и че при издаването на електронния фиш не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на касатора на 30.04.2026 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 14.05.2026 г. /вх. № 152918/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство.

Въведеното извън населено място ограничение на скоростта е 90 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Съгласно чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. За да е налице посоченото нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, следва да бъде установено по безспорен начин, че в пътния участък, в който е заснет автомобила, описан в издадения електронен фиш, е бил поставен пътен знак В 26. Страните не спорят, че на посочената в ЕФ дата и час, И. е управлявал МПС извън населено място, при липса на пътен знак ограничаващ, визираната в ал. 1 скорост.

В оспорения ЕФ е посочена разрешената скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно правилно подведено под санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Приложени са доказателства относно, годността на техническото средство. Системата за видеоконтрол е вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. От Протокол № 019-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. е видно, че преносимата система е преминала метрологична проверка, като същата отговаря на законоустановените изисквания. В случая, нарушението е заснето на 10.10.2023 г., като към тази дата средството за измерване е било одобрено.

От снимковия материал се установява по безспорен начин, че именно посочения в електронния

фиш лек автомобил се е движил със засечената от устройството скорост от 109 км/ч. Снимките са били направени с технически изправно средство, като е съставен съответния протокол за използване на автоматизираното техническо средство, в който е посочено неговото разположение с приложена четлива снимка на устройството и същите са годно доказателство, от което се установява МПС, с което е осъществено процесното нарушение, както и неговият регистрационен номер.

Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл. 59, ал. 2 ЗАНН, във вр. с чл. 189, ал. 8 от ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл. 189, ал. 15 от ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка. Правилно са посочени както нормите, които са нарушени, така и каква глоба се налага.

Касационният състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 2, т. 2 от ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост извън населено място от 11 км/ч до 20 км/ч санкцията е в размер на 50 лв.

По отношение на подробните доводи, изброени в писмените бележки на адвокат Д., съдът намира, че те са лишени от правна опора, по следните съображения.

1. По отношение на доводите за липсата на възможност да се установи компетентността на органа, издал оспорения електронен фиш.

Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът " в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш.

Изложеното мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че електронният фиш по своята правна същност, представлява правораздавателен акт, след чието влизане в сила, държавата упражнява правото си на законова репресия, посредством налагане на глоби, на нарушителите на установения ред на държавно управление. Той е запис върху електронен или друг носител на

събитие, настъпило в обективната действителност, независимо от възприятията на контролния орган или на сочения за нарушител.

По тази причина, не е необходимо, ЕФ да има конкретен издател – административно-наказващ орган, защото този орган, не би могъл да извърши преценка, съгласно разпоредбата на чл. 53 от ЗАНН, предвид същността на ЕФ, който както беше посочено представлява запис на извършено нарушение.

2. По отношение на довода за липса по делото на електронния файл и на самото записващо устройство, с което е установено нарушението.

Съдът намира и този довод за неоснователен. По административно-наказателната преписка са приложени множество писмени доказателства, установяващи извършването на нарушението. Наличен е снимков материал, документи, доказващи техническата годност на записващото устройство и протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Съдът не може да се съгласи, че от файла, установяващ извършеното от Н. И. нарушение, би могло да се извлече повече информация, от тази, която е налична по делото.

Що се касае за искането за допускане на експертиза на техническата изправност на самото техническо средство, с което е установено нарушението, съдът го намира за изначално неоснователно. От момента на констатиране на нарушението до датата на съдебното заседание е минала повече от година. За този период техническото средство е могло многократно да проявява някакви технически дефекти или да работи без дефекти. Установяването на обстоятелството, дали точно на 12.12.2024 г. е било изправно на практика е невъзможно да бъде установено. Но след като с него е са извършени 83 записи на тази дата и в протокола не е отразено, да е имало някакви технически проблеми, във връзка с експлоатацията му следва да се приеме, че устройството е било изправно. При безспорно установена фактическа обстановка не е налице нарушение на правото на справедлив процес, според чл. 6 от ЕКПЧ и не е нарушено правото на защита на сочения за нарушител.

3. По отношение на възражението, че делото не е било представено изцяло в електронна форма, съдът намира, че дори да е налице този пропуск, което не е установено със сигурност, при положение, че то е налично на хартиен материален носител, няма как да се приеме, че правото на защита на сочения за нарушител или неговия пълномощник е накърнено.

4. По отношение на липсата на изричен акт за конституиране на страните, съдът намира, че не е налице нарушение на сочената норма на чл. 247а от НПК. Същата е свързана с първоначалните действия, свързани с образуването на съдебното наказателно производство. Нито в цитираната, нито в следващата норми е предвидено изрично, че съдът следва да конституира страните с нарочен акт (определение). СРС е постановил разпореждане рег. № 882/19.01.2026 г. (л. 31), с което е насрочил делото за разглеждане в открито заседание и е разпоредил да се призоват жалбоподателя и административно наказващия орган. Вярно е, че в случая няма административно наказващ орган, но правилно и в съответствие с разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН за датата на заседанието е призована организацията, чиито орган е издал ЕФ, а именно СДВР.

5. По отношение не оплакването за неспазени срокове, по чл. 34 от ЗАНН, съдът отново намира, че то е лишено от основание.

На първо място никъде във ЕФ не е отбелязана дата на издаване, различна от датата, на която се сочи, че е извършено нарушението – 10.10.2023 г. Предвид на обсъдената по-горе материална и правна същност на ЕФ, следва да се приеме, че датата на генерирането му, т.е. на издаването му съвпада с датата на нарушението. Това е така,

защото ЕФ представлява запис на информация за определени факти, случили се в обективната действителност и момента на самото им записване на съответния електронен носител, може да бъде прието като момент на издаването на фиша. Впоследствие този запис може да бъде възпроизведен, чрез съответното техническо средство или разпечатан на хартия или на друго материален носител.

Вярно е, че разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 2 АПК предвижда, че не се образува административно наказателно производство, а образуването се прекратява, когато: а) нарушителят е починал; б) нарушителят е изпаднал в постоянно разстройство на съзнанието; в) това е предвидено в закон или указ. Не се образува административно наказателно производство, и ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В административнонаказателното производство привличането на едно лице към административнонаказателна отговорност става със съставянето и предявяването на акта за установяване на административно нарушение по реда на чл. 43 ЗАНН. Това съставянето следва да стане в тримесечен срок от откриване на нарушителя и в едногодишен срок от извършване на нарушението /чл. 34, ал. 1 ЗАНН/. В шестмесечен срок от съставянето на АУАН следва да бъде издадено и НП, доколкото съгласно ал. 3 на чл. 34, в противен случай - образуването административно наказателно производство се прекратява.

От друга страна, за разлика от НП, с което се налага наказание за установеното вече с акта нарушение, във връзка с което нарушителят е имал възможност да организира защитата си /най-късно една година след извършването на нарушението/, обаче, с електронния фиш едновременно се констатира нарушението и се налага наказание за него, т.е. връчването му има значение на предявяване на административнонаказателното обвинение. Съгласно чл. 189, ал. 4д от ЗДвП, уведомлението за издадения електронен фиш следва, съгласно ал. 4в да се направи в срок до три работни дни от датата, на която е издаден електронният фиш. Това уведомление има информативен характер и не е предпоставка за ангажиране или освобождаване от административнонаказателна отговорност. Чрез уведомяването за издадения ЕФ на лицето, посочен в него като нарушител, се гарантира правото в посочения в ал. 1 на същата разпоредба 14 дневен срок, да декларира друг извършител и така да бъде освободен от административнонаказателна отговорност.

Във връзка тези мотиви, разбирането на настоящия съдебен състав е, че визираните в чл. 34 от ЗАНН срокове не биха могли да бъдат прилагани по отношение на ЕФ. Тези срокове, които жалбоподателят (неправилно) твърди, че са изтекли се свързват единствено с производството по издаване на наказателно постановление, чието начало се поставя със съставянето на акт за установяване на нарушение. Доколкото в електронният фиш не е заложен като задължителен реквизит датата на издаването му, то не може да се прави и извод за обвързаността на процедурата по издаване на електронен фиш със сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Следва да се посочи, че доколкото ЗАНН не предвижда изрична регламентация на института на давност за погасяване на административнонаказателното преследване (извън сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП), предвид и Тълкувателно постановление на ВАС и ВКС № 1/27.2.2015 г., в производството по издаване и обжалване на ЕФ, следва да намерят приложение текстовете на чл. 80 и чл. 81 от НК. В обратния смисъл извършителят на административно нарушение би бил поставен в по-неблагоприятно положение по

отношение на извършителя на престъпление. В случая съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК обикновената давност е три години, а абсолютната – 4 /четири/ години и 6 /шест/ месеца. Видно от датата на извършване на нарушението – 10.10.2023 г., към настоящия момент не са изтекли нито обикновената давност, нито абсолютната давност.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, които са своевременно заявени, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,**

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 973/19.03.2026 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 17797/2025 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 109 състав.

ОСЪЖДА Н. И. И. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, да заплати на Столична Дирекция на вътрешните работи сумата от 40,90 (четиридесет евро и деветдесет евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.